

andre Kommuner har adskillige Indtægter, og dette vil til en vis Grad kunne raade Bod paa, at den maaske ikke opnaar at faa det fulde Udbytte af de her nævnte Grupper af Skatteydere. Hvis det er muligt at finde et blot nogenlunde rationelt Grundlag for denne Beskatning, skal jeg ikke have noget som helst imod at gaa med til saadanne Ændringer i de bestaaende Forhold, at ogsaa København vil kunne faa noget mere ud af disse Skatteydere, som det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) saa gerne vil have fat paa, ikke det allermindste, men hidtil er der ingen, som har kunnet fremsætte noget i saa Henseende, og indtil dette sker, ønsker jeg ikke at gaa væsentlig videre paa den allerede betraadte Vej, end Situationen naturnødvendigt kræver, og det er Anledningen til, at jeg er med til at stille disse Ændringsforslag.

Christiansen: Jeg vil blot sige til det ærede Medlem, at jeg synes ikke, han i den foreliggende Sag behøver at være saa tvivlende. Det er 7 Aar siden, Skattekommissionen afgav sin Betænkning, og indenfor Skattekommissionen var alle Partiafskygninger og alle Interesser repræsenterede, og man enedes om et Forslag, som danner Grundlaget for det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem behøver derfor ikke at være i Vildered med Hensyn til, hvor han bør staa. Naar hans Partifæller baade i By og paa Land har stillet sig paa det Standpunkt, og de skiftende Regeringer igennem 7 Aar bestandig har fremsat Lovforslaget, synes jeg ikke, at et saa gammelt Medlem af Rigsdagen behøver at være i Tvivl om, hvor han skal staa.

Niels Rasmussen: Jeg vil blot til det ærede Medlem (Christiansen) sige, at jeg har nylig udtalt, at jeg aldeles ikke var i Tvivl om, hvor jeg skulde staa. Det ærede Medlem maa have overhørt denne Udtalelse.

Dalsgaard: Jeg kan indskrænke mig til tre korte Bemærkninger. Den første er til den højtærede Indenrigsminister. Jeg beklager i allerhøjeste Grad, at jeg har faaet Ændringsforslag Nr. 1 motiveret saa daarligt, at den højtærede Minister fuldstændig har misforstaaet min Begrundelse, idet han troede, at de Udtalelser, det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Richelieu) fremsatte, helt omstyrtede min Begrundelse, og at jeg nu maatte tage Ændringsforslaget tilbage. Den højtærede Minister maa ikke have forstaaet et eneste Ord af, hvad jeg

har sagt. Jeg har ikke sagt, at de Folk stod i et meget løst Forhold til vedkommende Institution. Nej, jeg har sagt, at de stod i et saa løst Forhold til Erhvervs-kommunen, at denne ikke vilde have noget Billighedskrav paa at faa mellemkommunal Skat af dem, saa meget mindre som dette vilde gaa ud over Opholdskommunerne, der i overordentlig mange Tilfælde er meget haardt spændte for. Og hvis vi skal saa vidt, hvad vil saa Ministeren sige om Prioritetsrenten? Men jeg forlanger dog ikke, at han skal komme ind paa det Spørgsmaal i Dag, for det kunde føre for vidt.

Ændringsforslag Nr. 1, sagde den højtærede Minister, vedrører slet ikke Landkommunerne. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Tror den højtærede Minister virkelig, at Repræsentanterne for de fleste Kreditforeninger — for blot at nævne disse — bor i København eller Byerne? Aldeles ikke. Den højtærede Minister har ikke faaet det Forhold rigtig gennemtænkt.

Til det ærede 3die Medlem for 7de Kreds (Kristensen) skal jeg sige, at naar han lægger Retfærdighedssynspunktet til Grund for sin Deltagelse i Lovgivningsarbejdet, gælder ganske det samme for mit Vedkommende. Jeg er mig ikke bevidst, at jeg nogen Sinde har stemt for et Forslag, som jeg ikke mente, under Hensyn til samtlige foreliggende Forhold, var retfærdigt og rigtigt. Det ærede Medlem har ikke nogen Særstilling i den Henseende. Men det var overfor det ærede Medlems stærke Fremhævelse af, at han havde det store Flertal af Befolkningen bag sig, at jeg fandt mig foranlediget til at henvise til den Kendsgerning, at Formanden for Købstadforeningens Bestyrelse havde takket ham for hans Udtalelser. Det kunde dog tyde paa, at det ikke var hele Befolkningen, der stod bagved ham. Men at han tager sit Standpunkt efter, hvad han tror er retfærdigt, kunde det aldrig falde mig ind at betvivle.

Til den ærede Ordfører skal jeg kun sige — det glemte jeg for —, at dersom han opfatter min Udtalelse om, at der ikke var afholdt Udvalgs møde, som en Bebrejdelse mod ham, er det en fuldkommen Misforstaaelse. Jeg kom kun med den Udtalelse, fordi jeg forstod hans første Udtalelse saaledes — men det var maaske ogsaa en Misforstaaelse —, at han bebrejdede mig, at der ikke var blevet holdt noget Udvalgs møde om Sagen. Det kunde jeg nemlig ikke gøre for. Jeg underrettede Ordføreren saa tidligt, som det var muligt, om, at vi stillede vore Ændringsforslag til tredje Behandling, og saa var det ham, der maatte tage Ini-